

ЛЬЮЇС КЕРРОЛ

АЛІСИНІ ПРИГОДИ У ДИВОКРАЇ.

АЛІСА У ЗАДЗЕРКАЛЛІ

З англійської переклав

Валентин Корнієнко

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84.4 Вел
К36

Перекладено за виданнями
Lewis Carroll.
Alice's Adventures in Wonderland.
Through the Looking-Glass.—
London: Penguin books, 1994.

З англійської переклав
Валентин Корнієнко

Ілюстрації Джона Тенніела

Керрол Л.

К36 Алісині пригоди у Дивокраї. Аліса у Задзеркаллі: Повісті /
Пер. з англ. В. Корнієнка. —
Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2007. — 432 с.

ISBN 978-966-408-118-1

Льюїс Керрол не без усмішки писав, що “Алісині пригоди у Дивокраї”, як, додамо від себе, й “Аліса у Задзеркаллі”, розраховані на дітей віком від п'яти років до п'ятнадцяти, від п'ятнадцяти — до двадцяти п'яти, від двадцяти п'яти — до тридцяти п'яти і т. д. ... А для малят віком від “нуля до п'яти років” він спеціально скомпонував “Алісу для малят”!

Отож, перекладачеві Керролового шедевру немає жодної потреби спрощувати його стилістику. Тим часом у нас узвичаїлася саме така практика. Пропонований переклад вирізняється свіжістю “прочитання” першотвору, що дозволяє ознайомити читача з повнокровною, автентичною “Алісою”.

ББК 84.4 Вел

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання
не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді
без дозволу автора перекладу чи видавництва.

ISBN 978-966-408-118-1 (укр.)

© Корнієнко В., переклад, 2005
© Навчальна книга – Богдан,
художнє оформлення, 2007

АЛІСИНІ ПРИГОДИ У ДИВОКРАЇ

Червневий південь золотий,
Ріки сяйливе скло,
У ніжних ручках дітлашні
Пручається весло,
І течією нас аж ген
Від дому віднесло.

Безжалъні! Жар усе довкіл
Сонливістю повив,
І в час такий понад усе
Здрімнути б я волів —
А ви жадаєте, щоб я
Вам повістъ оповів!

І кванить Перша: “Не барись!
Розкажеш казку! Згода?”
Благає Друга: “Будутъ хай
Дурнющі там пригоди!”
А Третя всіх перебива,
Бо нетерпляча зроду.

Та ось мовчанка залягла,
І, наче уві сні,
Нечутно дівчинка іде
По краї чафівнім
І бачить силу дивних див
В підземній глибині.

*Та ба! Уяви джерело
Вже струменем не б'є.
— Кінець опісля розкажу,
Ось слово вам мое!
— “Опісля, — всі кричатъ гуртом, —
За хвилю настає!”*

*Снується нитка спроκвола
Моєї диво-казки,
Вже ѹ сонечко ясне сіда —
Доходить до розв'язки...
Гайда до хати. Небокрай
Залляла буйна краска.*

*Алісо, казку збережи
Тих днів до сивини
У тайнику, хорониш де
Дитинні любі сни,
Немов прочанин — квітку з піль
Своєї сторони!*

Розділ перший

УСЕ ДАЛІ Й ДАЛІ У ГЛИБ КРОЛЯЧОЇ НОРИ

Алісі страх надокучило справляти поси-
деньки на березі біля сестри і вона ра-
зів зо два зазирнула до неї в книжку — гай-
гай, ані малюнків там, ані розмов! “Що за
пуття у книжці без розмов та малюнків?” —
зітхнула Аліса.

Вона вже прикидала подумки (наскільки
дозволяла полуденна спека, коли туманіє го-
лова і злипаються повіки), чи не краще б їй,
замість дурно переводити час, не полінува-
тися встати і нарвати стокроток, аби з любіс-
тю та втіхою сплести собі віночок, аж гульк —
мимо, за якийсь крок від неї, проскочив ро-
жевоокий Кролик.

Диво, зрештою, невелике, та й Кроликове
бубоніння собі під ніс: “О Боже! О Боже! Як
я забарився!”, — також не вразило її слуху
(опісля на згадку про побачене й почуте їй спало
на думку, що вона мала б таки збентежитись,

але першої миті все видавалося щонайприроднішим), та коли Кролик раптом вихопив із камізельчаної кишеньки годинника і, глипнувши на нього, помчав щодуху далі, Аліса зірвалася на ноги як ужалена: чи то видано, аби Кролик мав на собі камізельку з кишенькою і вихоплював звідти годинника? — жагуча

цікавість погнала її полем навздогін за ним і щасливим випадком вона ще встигла примітити, як він гулькнув у велику кролячу нору під живоплотом.

Аліса з розгону пірнула слідом, а про те, як вертатиме назад, і не подумала.

Спершу кроляча нора йшла рівненько, мов тунель, а тоді зненацька урвалася — так зненацька, аж Аліса і сама незчулась, як жухнула навсторч у якусь подобу глибоченного колодязя.

Колодязь видавався просто-таки безоднім, а чи так повільно вона падала? — і дорогою їй не бракувало часу роззирнутись та поміркувати, чим би те все могло обернутися. Найперше Аліса кинула погляд униз: як летіти, то вже знати, куди! але там було темно хоч в око стрель; тоді вона озирнула колодязні стіни і постерегла на них силу-силенну судників та книжкових поліць; подекуди на кілочках висіли географічні мапи і картини. З однієї полиці вона не забула прихопити слоїка з наліпкою “Помаранчеве варення”, та ба! той виявився порожній; викинути — як би не вбило когось унизу, тож,

поминаючи судники, Аліса, зрештою, примудрилася тицьнути його в один із них.

— Овва! — чудувалася Аліса. — Після такого падіння не страшно й зі сходів покотитися шкерéберть. Ото вдома дивуватимутъ моїй хоробрості! Та що там! Тепер я хоч би й з даху зірвалася, то й то б і не писнула! (І, мабуть, чи не так воно й було б насправді!)

Униз, униз, униз! Чи скінчиться коли-небудь це падіння!

— Цікаво, скільки миль я встигла пролетіти? — у голос поспітала себе Аліса. — Напевняка вже й центр землі ось-ось. Ану лиш прикиньмо: по-моєму, до нього не більше, як чотири тисячі миль. (Аліса, бач, просвітилася в цих питаннях на школьних лекціях, і хоч зараз була не найліпша нагода хизуватися знаннями — слухати ні кому! — а все ж попрактикуватися ніколи не завадить.) — Атож, здається, саме стільки, але тоді постає запитання: на якій я широті й довготі?

(Аліса уявлення не мала, що означають широта і довгота, але вухо її тішив дзвін цих преповажних і таких величних слів!)

Трохи згодом вона знов заходилася міркувати вголос:

— Ану ж я провалюся крізь землю? ото буде сміхota: вигулькну серед тих, хoдить сторчголов! *Антипади* — чи як їх там (вона аж раділа, що жодна душа її зараз не чує, бо вчене слово пролунало якось трохи не так).

— Але мені, бач, доведеться запитати в них, як зветься їхній край. Перепрошаю, пані хороша, куди мене оце занесло, до Австралії чи Нової Зеландії? — Тут Аліса спробувала зробити реверанс. (Що з того мало вийти, неважко здогадатися, уявивши, як тобі присідається в повітрі під час падіння!) — Але що тоді *вона* про мене подумає? Що я геть пустоголове дівчисько? Е, ні, питати не годиться: може, десь нагляну вивіску.

Уніз, уніз, уніз... Незабаром Аліса знову знічев'я дала волю язикові. “Уявляю, як нудитиметься без мене Дина сьогодні ввечері! (Дина — кішка.) Хоч би ж не забули, як питимуть чай, поставити їй блюдечко з молоком. Дино, кицюю моja мила! Що б я віддала,

аби ти зараз була коло мене! Миші на такій глибині, боюся, не водяться, але ти могла б зловити кажана-ночницю, близького миша-чого родича. От тільки... чи заведено у киць полювати на ночниць?” Тут Алісу почав змагати сон, і вона вже бубоніла собі під ніс, наче крізь дрімоту: “Чи заведено у киць полювати на ночниць?”, “Чи заведено у киць полювати на ночниць?”, а часом щось і геть-то несусвітнє: “Полювати у ночниць чи заведено на киць?”, бо ж, бачте, коли не знаєш відповіді на запитання, то байдуже, як його ставити — з голови чи хвоста. Вона чула, як на неї напливає нова хвиля сонливості, та щойно їй приверзлося, ніби вона гуляє попідручки з Диною і без тіні жарту запитує: “Ну-бо, Дино, зізнавайся: чи полювала ти коли на киць?”, аж гу-гуп! — вона опинилася на купі хмизу та сухого листя. Приземлилася!

Аліса нітрохи не забилася і як стій схопилася на ноги; підвела голову догори — пітьма кромішня; зате попереду зяв ще один довгий прохід, і там знов танцювала, швидко даленіючи, спина Білого Кролика. Ловити гав

не випадало — Аліса як вітер помчала слідом за ним і ще встигла почути, як він зойкнув на повороті: “Ох, плакали мої вушка, плакали мої вусики, не встигну ні за що!” Вона його вже майже доганяла, та за скрутом, куди звернула й собі, зовсім стратила з очей і не зогледілась, як опинилася в довгій низькій залі, освітленій зі стелі рядочком висячих ламп.

У залі кругом були двері, проте після обходу, коли Аліса торгала їх по черзі, з’ясувалося, що всі вони позамикані, і вона вийшла на її середину; чорні думки облягали її: спробуй тепер звідси виберися на світ божий!

Дивиться, аж перед нею стоїть маленький триногий столик, весь із виливаного шкла; а на ньому тільки й видно, що крихітного золотого ключика, і тут їй прожогом набігло на думку, що він запевне від одних із зальних дверей; та ба! чи то замки були завеликі, чи то ключик виявився замалий, — хоч би там як, а він не відмикав. Але під час другого свого обходу вона раптом наглянула маленьку зацію, недобачену раніше, а за нею — дверцята заввишки з п’ятнадцять вершків; вона

приміряла золотого ключика до замка і, о радість! він підійшов!

Аліса відчинила дверцята і очам її відкрився малесенький прохід, хіба лише трохи більший за пацючу нору; вона стала навколошки і вгледіла в його кінці небаченої краси сад. І так же їй зажадалося вимкнутися з цієї тёмрявої зали, так закортіло помандрувати між барвистих

